

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

7. travnja 2016.*

„Žalba – Mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Irana – Popis osoba i subjekata na koje se primjenjuje zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora – Kriterij koji se odnosi na materijalnu, logističku ili financijsku potporu iranskoj vladi – Financijske usluge središnje banke“

U predmetu C-266/15 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 3. lipnja 2013.,

Central Bank of Iran, sa sjedištem u Teheranu (Iran), koji zastupaju M. Lester i Z. Al-Rikabi, *barristers*,

žalitelj,

a druga stranka u postupku je

Vijeće Europske unije, koje zastupaju V. Piessevaux i M. Bishop, u svojstvu agenata,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, C. Toader, A. Rosas (izvjestitelj), A. Prechal i E. Jarašiūnas, suci,
nezavisni odvjetnik: H. Saugmandsgaard Øe,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez njegovog mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Svojom žalbom Central Bank of Iran (Iranska središnja banka) zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 25. ožujka 2015. (T-563/12, EU:T:2015:187, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je taj sud odbio njegovu tužbu za poništenje, s jedne strane, Odluke Vijeća 2012/635/ZVSP od 15. listopada 2012. o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 282, str. 58.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 129.) i, s druge strane,

* Jezik postupka: engleski

Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 945/2012 od 15. listopada 2012. o provedbi Uredbe (EU) br. 267/2012 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 282, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 14., str. 122.) (u daljnjem tekstu zajedno nazvani: sporni akti), u mjeri u kojoj se ti akti odnose na njega.

Pravni okvir

- 2 Vijeće Europske unije je 26. srpnja 2010. donijelo Odluku 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.), u čijem se Prilogu II. navode imena osoba i subjekata čija se imovina zamrzava, a koji su različiti od onih koje je uvrstilo na popis Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda ili Odbor za sankcije uspostavljen Rezolucijom 1737 (2006.) (Zbornik međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda 1737 (2006)), spomenutih u Prilogu I. te odluke.
- 3 Vijeće je 23. siječnja 2012. donijelo Odluku 2012/35/ZVSP o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP (SL L 19, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 170.). Prema uvodnoj izjavi 13. te odluke, „[t]rebalo bi uvesti ograničavanja na ulaz i zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora za dodatne osobe i subjekte koje pružaju potporu iranskoj vladi pri izvršavanju aktivnosti štetnih s aspekta širenja nuklearnog oružja ili razvoja sustava za lansiranje nuklearnog oružja, posebno za osobe i subjekte koji osiguravaju financijsku, logističku ili materijalnu potporu iranskoj vladi.”
- 4 Člankom 1. stavkom 7. točkom (a) podtočka (ii) Odluke 2012/35 dodana je sljedeća točka članku 20. stavku 1. Odluke 2010/413, predviđajući zamrzavanje financijskih sredstava koja pripadaju sljedećim osobama i subjektima:

„(c) druge osobe i subjekti koji nisu navedeni u Prilogu I. koji podupiru iransku vladu te s njima povezane osobe i subjekti kako su navedeni u Prilogu II.”
- 5 Članak 20. stavak 1. točka (c) Odluke 2010/413 izmijenjen je člankom 1. stavkom 8. točkom (a) Odluke 2012/635 te predviđa da mjerama ograničavanja podliježu:

„(c) druge osobe i subjekti koji nisu navedeni u Prilogu I. koji daju potporu iranskoj vladi i subjekti u njihovu vlasništvu ili pod njihovim nadzorom ili s njima povezane osobe i subjekti, navedeni [...] u Prilogu II.”
- 6 Žaliteljevo ime je Odlukom 2012/35 uvršteno na popis koji se nalazi u Prilogu II. Odluci 2010/413 jer je sudjelovao u aktivnostima s ciljem zaobilazanja sankcija. Zbog istog razloga žaliteljevo je ime Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 54/2012 od 23. siječnja 2012. o provedbi Uredbe (EU) br. 961/2010 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 19, str. 1.) uvršteno na popis koji se nalazi u Prilogu VIII. Uredbi Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 423/2007 (SL L 281, str. 1.).
- 7 Odlukom 2012/635 razlog uvrštenja dopunjen je sljedećim navodom:

„Osigurava financijsku potporu iranskoj vladi.”

8 Vijeće je 23. ožujka 2012. donijelo Uredbu (EU) br. 267/2012 o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EU) br. 961/2010 (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 194.). Članak 23. stavak 2. te uredbe predviđa zamrzavanje financijskih sredstava osoba, subjekata i tijela navedenih u njezinu Prilogu IX., određenih kao:

„(d) druge osobe, subjekti ili tijela koji osiguravaju potporu, kao što je npr. materijalna, logistička ili financijska potpora iranskoj vladi te osobe i subjekti koji su s njima povezani.”

9 Uredbom br. 945/2012 razlog uvrštenja žaliteljeva imena na popis koji se nalazi u Prilogu IX. Uredbi br. 267/2012 dopunjen je sljedećim navodom:

„Osigurava financijsku potporu iranskoj vladi.”

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

10 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 26. prosinca 2012. Central Bank of Iran zahtijevao je poništenje spornih akata jer su oni nakon preispitivanja zadržali njegovo ime na popisima subjekata na koje se primjenjuju mjere ograničavanja.

11 Central Bank of Iran je u prilog svojoj tužbi naveo četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temeljio se na pogrešnoj ocjeni, drugi na povredi obveze obrazlaganja, treći se odnosio na povredu načela poštovanja prava na obranu i prava na djelotvorni sudski nadzor i, napokon, četvrti na povredu načela proporcionalnosti i povredu žaliteljevih temeljnih prava, osobito prava na zaštitu njegova vlasništva i ugleda.

12 Opći je sud pobijanom presudom u cijelosti odbio tužbu.

Zahtjevi stranaka

13 Central Bank of Iran od Suda zahtijeva da:

- ukine pobijanu presudu;
- ukine sporne akte jer se odnose na njega i
- Vijeću naloži snošenje troškova koje je žalitelj imao u prvostupanjskom i u žalbenom postupku.

14 Vijeće od Suda zahtijeva da:

- odbije žalbu i
- naloži žalitelju snošenje troškova.

O žalbi

15 U prilog svojoj žalbi Central Bank of Iran navodi četiri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koju je Opći sud navodno počinio time što je presudio da je Vijeće osnovano zaključilo da je žalitelj osiguravao „financijsku potporu” iranskoj vladi. Drugi žalbeni razlog odnosi se na navodnu pogrešku koja se tiče prava koju je Opći sud počinio prilikom procjene obveze obrazlaganja Vijeća. Treći žalbeni razlog temelji se na navodnoj povredi načela poštovanja prava na obranu i, konačno, četvrti žalbeni razlog temelji se na navodnoj povredi načela proporcionalnosti i povredi žaliteljevih temeljnih prava, osobito prava na zaštitu njegova vlasništva i ugleda.

- 16 Najprije valja ispitati drugi žalbeni razlog, zatim treći i naposljetku prvi i četvrti žalbeni razlog.

Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava koju je Opći sud počinio prilikom procjene obveze obrazlaganja Vijeća

Pobijana presuda

- 17 Opći sud je u točkama 53. do 58. pobijane presude podsjetio na sudsku praksu koja se odnosi na obvezu obrazlaganja akata Unije. Zatim je u točki 59. i pratećim točkama te presude ispitao razloge koji se nalaze u spornim aktima s obzirom na kriterije za uvrštenje predviđene u članku 23. stavku 2. točkama (a), (b) i (d) Uredbe br. 267/2012 i članku 20. stavku 1. točkama (b) i (c) Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2012/635.
- 18 Opći sud je u točki 74. pobijane presude ustvrdio da se „pitanje jesu li [sporni] akti dovoljno obrazloženi može ocjenjivati samo u pogledu kriterija pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja i kriterija potpore iranskoj vladi, na koje Vijeće implicitno, ali nužno upućuje u navedenim aktima”. Međutim, on je u točki 75. te presude smatrao da je, s obzirom na to da se sporni akti temelje na kriteriju pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja, obrazloženje koje se sastoji od navođenja da je žalitelj bio „uključen u aktivnosti namijenjene izbjegavanju sankcija” nedostatno jer je ono puko ponavljanje samog kriterija i ne sadržava nikakav element koji pojašnjava razloge zbog kojih se kriterij primjenjuje na žalitelja. Osim toga, Opći sud je u točki 79. pobijane presude smatrao da se ne može uzeti u obzir implicitno obrazloženje kako bi se otklonila nedostatnost eksplicitnog obrazloženja u pogledu kriterija pomoći u izbjegavanju mjera ograničavanja.
- 19 Opći sud je prilikom ispitivanja kriterija potpore u točkama 84. i 85. pobijane presude smatrao da je obrazloženje prema kojem žalitelj „osigurava financijsku potporu iranskoj vladi” bilo dostatno za ispunjenje obveze obrazlaganja Vijeća jer je žalitelj mogao razumjeti da se Vijeće poziva na financijske usluge koje on osigurava iranskoj vladi kao središnja banka Islamske Republike Irana. Opći sud se oslonio na žaliteljeva pismena i osobito na svjedočenje viceguvernerke za devizno poslovanje te banke, koje je žalitelj priložio svojoj tužbi, a prema kojem potonji pružao usluge vladi koja je jedan od njegovih klijenata. Opći sud se isto tako pozvao na članke 12. i 13. iranskog Monetarnog i financijskog zakona, koji propisuje određene žaliteljeve funkcije i ovlasti kao središnje banke Islamske Republike Irana.

Argumentacija stranaka

- 20 Svojim drugim žalbenim razlogom Central Bank of Iran ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da je Vijeće poštovalo svoju obvezu obrazlaganja predviđenu člankom 296. UFEU-a.
- 21 On osobito kritizira točke 84. i 85. pobijane presude u kojima je Opći sud presudio da je žalitelj mogao razumjeti da se Vijeće poziva na financijske usluge koje je on osiguravao iranskoj vladi kao središnja banka i da nije bilo potrebno pobliže odrediti te funkcije i ovlasti „s obzirom na to da su one utvrđene zakonodavnim odredbama koje su javno dostupne te se stoga pretpostavlja da su poznate svima”.
- 22 Central Bank of Iran tvrdi da postojanje iranskog Monetarnog i financijskog zakona koji propisuje njegove funkcije i ovlasti kao središnje banke Islamske Republike Irana nije pojašnjava što je Vijeće razumjelo pod „financijskom potporom” u obrazloženju spornih akata. Žalitelj nije mogao odrediti je li Vijeće smatralo da on vladi osigurava značajna financijska sredstva ili se ono oslanjalo na činjenicu da on regulira monetarnu politiku ili da upravlja računima u ime iranske vlade i obavlja druge usluge istovrsne usluge središnje banke. On tvrdi da je Vijeće moralo potanko navesti usluge za koje je smatralo da su zbog svoje kvalitativne i kvantitativne važnosti obuhvaćene pojmom „potpore iranskoj

vladi” u smislu članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 267/2012 (presuda od 16. srpnja 2014., National Iranian Oil Company/Vijeće, T-578/12, EU:T:2014:678, t. 19.), što ono nije učinilo. Vijeće se nikako nije pozvalo na članke 12. i 13. iranskog Monetarnog i financijskog zakona kad je donijelo odluku o zadržavanju žalitelja na popisu osoba na koje se primjenjuju mjere ograničavanja iako su žaliteljeve funkcije predviđene iranskim Monetarnim i financijskim zakonom bile novi razlog kojega nije bilo u spornim aktima.

23 Vijeće osporava argumente Central Bank of Iran.

Ocjena Suda

24 Kao što je to Opći sud podsjetio osobito u točkama 53. do 58. pobijane presude, dostatnost obrazloženja akta valja procijeniti s obzirom na kontekst tog akta i skup pravnih pravila koja uređuju predmetno područje iako je akt koji negativno utječe dostatno obrazložen kad je donesen u kontekstu koji je poznat dotičnoj osobi, a koji joj omogućuje da razumije mjeru poduzetu u odnosu na nju (vidjeti presudu od 15. studenoga 2012., Vijeće/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, t. 53. i 54.).

25 Opći sud je dakle, ne počinivši pogrešku koja se tiče prava i pozivajući se na javno dostupne zakonodavne odredbe, u točki 85. pobijane presude smatrao da je obrazloženje spornih akata kojim je Vijeće navelo da je žalitelj „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi” implicitno, ali nužno upućivalo na funkcije i ovlasti potonjega, kao središnje banke Islamske Republike Irana, kako su definirane u poglavlju 2. dijela II. iranskog Monetarnog i financijskog zakona, a posebice u njegovim člancima 12. i 13.

26 Stoga je Opći sud u točki 86. pobijane presude pravilno presudio da „Vijeće nije bilo dužno dati eksplicitno obrazloženje koje se odnosi na financijske usluge i stoga o sredstvima ili financijskim pogodnostima koje je tužitelj [...] osigurao iranskoj vladi”.

27 Iz toga slijedi da drugi žalbeni razlog nije osnovan.

Treći žalbeni razlog, koji se odnosi na povredu prava na obranu

Pobijana presuda

28 Nakon što je Opći sud u točkama 92. do 94. pobijane presude podsjetio na sudsku praksu o poštovanju prava na obranu, on je u njezinim točkama 95. i 98. utvrdio da je Vijeće 2. kolovoza 2012. izravno priopćilo žalitelju obrazloženje pobijanih akata u kojem je navelo da je žalitelj „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi” i da je žalitelj mogao osporavati to obrazloženje i dokaze na kojima se ono temelji prije donošenja tih akata.

29 Opći sud je u točki 97. pobijane presude smatrao da „Vijeće u ovom predmetu nije moralo priopćiti tužitelju dokumentirane dokaze na kojima se temeljilo to obrazloženje, s obzirom na to da se može pretpostaviti da su ti dokazi, koji su se odnosili na financijske usluge koje je tužitelj kao središnja banka Islamske Republike Irana osiguravao upravo za iransku vladu, općepoznati i implicitno uključeni u obrazloženje [spornih] akata u vezi s kriterijem potpore iranskoj vladi”. Slijedom toga, Opći sud je u točki 99. pobijane presude presudio da su „tužiteljevo pravo na obranu kao i pravo na djelotvoran sudski nadzor [bili] poštovani”.

Argumentacija stranaka

- 30 Svojim trećim žalbenim razlogom Central Bank of Iran tvrdi da je Opći sud pogriješio time što je smatrao da je poštovano njegovo pravo na obranu. Ističe da mu Vijeće nije priopćilo nijedan dokaz prije donošenja spornih akata koji se odnose na njegovu odluku o zadržavanju žalitelja na popisima subjekata na koje se primjenjuju mjere ograničavanja. Smatra da je Opći sud pogrešno presudio da je Vijeće moglo dopuniti razloge zadržavanja žaliteljeva uvrštenja na predmetne popise uzimajući u obzir čimbenike koji proizlaze iz odredbi iranskog Monetarnog i financijskog zakona, a očito nisu bili predviđeni u obrazloženjima spornih akata i nisu bili priopćeni žalitelju prije njihova donošenja. Žalitelj nije znao za argumente istaknute u odnosu na njega i nije mogao istaknuti primjerene razloge u svoju obranu. Žalitelj je tek na raspravi prvi put mogao odgovoriti na tvrdnju prema kojoj je on osigurao financijska sredstva iranskoj vladi.
- 31 Vijeće osporava argumente Central Bank of Iran.

Ocjena Suda

- 32 Kao što je Sud već presudio, u slučaju prvotne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava Vijeće nije dužno dotičnoj osobi ili subjektu priopćiti razloge zbog kojih ta institucija namjerava uvrstiti ime te osobe ili subjekta na popis, dok donošenju naknadne odluke kojom se ime te osobe ili subjekta zadržava treba u načelu prethoditi priopćenje elemenata koji mu se stavljaju na teret kao i davanje mogućnosti toj osobi ili subjektu da bude saslušan (vidjeti u tom smislu presudu od 21. prosinca 2011., *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, t. 61. i 62.).
- 33 Iz toga slijedi da, u okviru donošenja odluke kojom se zadržava ime osobe ili subjekta na popisu osoba ili subjekata koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja, Vijeće mora poštovati pravo te osobe ili tog subjekta na prethodno saslušanje kada su u vezi s tom osobom u odluci kojom se zadržava uvrštenje njezina imena u popis navedeni novi dokazi, odnosno oni koji se ne nalaze u prvotnoj odluci o uvrštenju njezina imena u taj popis (presuda od 18. lipnja 2015., *Ipatau/Vijeće*, C-535/14 P, EU:C:2015:407, t. 26.).
- 34 Opći sud je u točki 94. pobijane presude, ne počinivši pogrešku koja se tiče prava, podsjetio na tu sudsku praksu.
- 35 Zatim je u točkama 95. i 98. te presude utvrdio da je Vijeće 2. kolovoza 2012. priopćilo Central Bank of Iran novi razlog prema kojem je potonji „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi” i da je 7. listopada 2012. Central Bank of Iran osporio taj razlog.
- 36 Suprotno onomu što tvrdi žalitelj, okolnost da Vijeće nije priopćilo dokaze na temelju kojih je smatralo da Central Bank of Iran osigurava financijsku potporu iranskoj vladi nije mogla utjecati na pravo na obranu te banke.
- 37 Naime, kao što proizlazi iz točaka 25. i 26. ove presude, moglo se smatrati da žaliteljeva uloga kao središnje banke Islamske Republike Irana i zakonodavne odredbe koje se na njega odnose predstavljaju kontekst koji je žalitelju poznat iako je Opći sud pravilno mogao smatrati da Vijeće nije bilo dužno dati eksplicitno obrazloženje koje se odnosi na financijske usluge i stoga o sredstvima ili financijskim pogodnostima koje je žalitelj osigurao iranskoj vladi.
- 38 U tim je okolnostima Opći sud, ne povređujući žaliteljevo pravo na obranu, kad je riječ o elementima koji su potonjem bili poznati, presudio da Vijeće nije bilo dužno podnijeti dokaze ili dokumentirane dokaze u tom smislu.
- 39 Slijedom toga, treći žalbeni razlog je neosnovan.

Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koju je Opći sud navodno počinio time što je presudio da je Vijeće osnovano zaključilo da je žalitelj osiguravao „financijsku potporu” Islamskoj Republici Iranu

Pobijana presuda

- 40 Opći sud je u točki 103. pobijane presude presudio da zakonitost navedenih akata valja ocijeniti u vezi s obrazloženjem spornih akata, prema kojem je žalitelj „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi”. U točki 104. pobijane presude Opći sud je smatrao da se, u svrhu ocjenjivanja osnovanosti tog obrazloženja, mogu uzeti u obzir žaliteljeve funkcije i ovlasti kao središnje banke Islamske Republike Irana, kako su definirane u člancima 12. i 13. iranskog Monetarnog i financijskog zakona. Nakon ispitivanja tih odredbi, Opći sud je u točki 108. navedene presude presudio da „[je očito da je] tužitelj osigurava[o] iranskoj vladi financijske usluge koje [su] svojom kvantitativnom i kvalitativnom važnošću mog[le] pridonijeti širenju nuklearnog oružja, osiguravajući potporu toj vladi u obliku materijalnih, financijskih ili logističkih sredstava ili pogodnosti”. Stoga je Opći sud u točki 111. iste presude smatrao da Vijeće nije počinilo pogrešku u ocjeni.

Argumentacija stranaka

- 41 Svojim prvim žalbenim razlogom Central Bank of Iran tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku time što je smatrao da je Vijeće pravilno ispitalo pitanje je li ispunjen koji od kriterija za uvrštenje na popise spornih akata. Analizirajući članke 12. i 13. iranskog Monetarnog i financijskog zakona on ističe da usluge koje on osigurava kao središnja banka, kao što su upravljanje računima i transakcije poravnavanja, nisu „financijska potpora” iranskoj vladi u smislu članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 267/2012, odnosno financijska potpora takve kvalitativne i kvantitativne važnosti da omogućuje iranskoj vladi da razvija nuklearni program (presuda od 16. srpnja 2014., National Iranian Oil Company/Vijeće, T-578/12, EU:T:2014:678, t. 119.).
- 42 Vijeće osporava žaliteljeve argumente.

Ocjena Suda

- 43 Valja podsjetiti da se kriterij „potpore iranskoj vladi” sadržan u članku 20. stavku 1. točki (c) Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2012/635, i članku 23. stavku 2. točki (d) Uredbe br. 267/2012 odnosi na potporu koja može biti materijalna, logistička ili financijska (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2016., National Iranian Oil Company/Vijeće, C-440/14 P, EU:C:2016:128, t. 79.).
- 44 Cilj dodavanja tog kriterija bio je obuhvatiti djelatnosti svojstvene predmetnoj osobi ili subjektu koje, iako kao takve nemaju nikakve izravne ili neizravne veze sa širenjem nuklearnog oružja, ipak mu mogu pridonijeti osiguravajući iranskoj vladi materijalna, financijska ili logistička sredstva ili pogodnosti koje joj omogućuju da se bavi djelatnostima širenja nuklearnog oružja (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2016., National Iranian Oil Company/Vijeće, C-440/14 P, EU:C:2016:128, t. 80. i 81.).
- 45 Kao što je to Opći sud smatrao u točki 108. pobijane presude, žalitelj je iranskoj vladi osiguravao financijske usluge koje su svojom kvantitativnom i kvalitativnom važnošću mogle pridonijeti širenju nuklearnog oružja, osiguravajući potporu toj vladi u obliku materijalnih, financijskih ili logističkih sredstava ili pogodnosti koje joj omogućuju postizanje širenja nuklearnog oružja (vidjeti, *per analogiam*, presudu od 1. ožujka 2016., National Iranian Oil Company/Vijeće, C-440/14 P, EU:C:2016:128, t. 83.). Naime, usluge kao što su upravljanje računima, izvršenje i sklapanje financijskih transakcija ili kupnja i prodaja obveznica jesu istodobno materijalna, logistička i financijska potpora toj državi i, posljedično, potpora vladi te države.

- 46 Stoga je Opći sud u točki 109. pobijane presude pravilno istaknuo da nije bitno što je žalitelj osporavao da je svoja financijska sredstva stavio na raspolaganje iranskoj vladi, s obzirom na to da je uvijek priznavao da joj je pružao financijske usluge koje svaka središnja banka neke države pruža vladi te države.
- 47 Stoga je Opći sud, ne počinivši pogrešku koja se tiče prava, u točki 110. pobijane presude presudio da je Vijeće utemeljeno zaključilo da [je] žalitelj „osigurava[o] financijsku potporu iranskoj vladi”, tako da je u ovom predmetu ispunjen kriterij iz članka 20. stavka 1. točke (c) Odluke 2010/413, kako je izmijenjena Odlukom 2012/635, i članka 23. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 267/2012.
- 48 Slijedom toga, prvi žalbeni razlog je neosnovan.

Četvrti žalbeni razlog, koji se temelji na povredi temeljnih prava i pravâ na zaštitu žaliteljeva vlasništva i ugleda

Pobijana presuda

- 49 Opći sud je u točki 119. pobijane presude smatrao da neugodnosti koje su žalitelju uzrokovane pobijanim aktima nisu neproporcionalne u odnosu na važnost cilja održanja mira i međunarodne sigurnosti kojem oni teže. Osim toga, on je u istoj točki istaknuo da se sporni akti odnose samo na jedan dio žaliteljeve aktive, da u određenim okolnostima postoji mogućnost oslobađanja zamrznutih financijskih sredstava i da Vijeće ne navodi da je sâm žalitelj uključen u širenje nuklearnog oružja.

Argumentacija stranaka

- 50 Svojim četvrtim žalbenim razlogom Central Bank of Iran tvrdi da je Opći sud pogriješio time što je odbio žaliteljev tužbeni razlog, prema kojem je Vijeće bez opravdanja ili neproporcionalno povrijedilo žaliteljeva temeljna prava, uključujući pravo na zaštitu njegova vlasništva i ugleda. On ističe da Opći sud nije proveo primjereno ispitivanje toga predstavlja li primjena tih mjera ograničavanja na Central Bank of Iran nezakonito ili neproporcionalno zadiranje u žaliteljeva temeljna prava, a to su pravo vlasništva i pravo na ugled. Smatra da je Opći sud trebao presuditi da su mjere bile neproporcionalne u odnosu na ciljeve koji su se željeli postići.
- 51 Central Bank of Iran osobito kritizira točku 119. pobijane presude. Ističe da Opći sud nije dostatno uzeo u obzir negativne posljedice mjera ograničavanja na gospodarski život zemlje i iranskoga naroda. Osim toga, ističe da usluge koje on pruža nemaju nikakve veze sa sposobnošću iranske vlade da razvija nuklearni program i da bi pristup Općeg suda omogućio donošenje mjera ograničavanja protiv tisuća poreznih obveznika ili pružatelja usluga. Konačno, smatra da je odluka Vijeća o uvrštavanju i zadržavanju žalitelja na popisima subjekata na koje se primjenjuju mjere ograničavanja u suprotnosti s raznim javnim izjavama europskih institucija, osobito zaključcima Vijeća o Iranu od 23. siječnja 2012., u kojima je Vijeće navelo da je „cilj danas određenih mjera ograničavanja [...] utjecati na financiranje iranskog nuklearnog programa od strane sustava i one nisu usmjerene na iranski narod”.
- 52 Vijeće osporava žaliteljeve argumente.

Ocjena Suda

- 53 Valja utvrditi da je Opći sud prilikom provjere postoji li povreda načela proporcionalnosti u točki 117. pobijane presude uzeo u obzir cilj u općem interesu koji sporni akti žele postići. U točki 118. te presude on je priznao da ti akti žalitelju nanose štetu time što povrjeđuju njegovo pravo vlasništva i pravo na ugled. Međutim, Opći sud je u točki 119. navedene presude vodio računa o cilju održanja

mira i međunarodne sigurnosti, pri čemu je istaknuo da se sporni akti odnose samo na jedan dio žaliteljeve aktive, da u određenim okolnostima postoji mogućnost oslobađanja financijskih sredstava i da Vijeće nije navelo da je sâm žalitelj uključen u širenje nuklearnog oružja.

- 54 S obzirom na te okolnosti, Opći sud je pravilno odbio tužbeni zahtjev koji se temeljio na povredi načela proporcionalnosti i povredi žaliteljevih temeljnih prava, osobito prava na zaštitu njegova vlasništva i ugleda.
- 55 Prema tome, četvrti žalbeni razlog valja odbiti.
- 56 Budući da su četiri žalbena razloga proglašena neosnovanima, žalbu valja odbiti.

Troškovi

- 57 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima.
- 58 U skladu s člankom 138. stavkom 1. tog poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 59 Budući da je Vijeće zatražilo da Central Bank of Iran snosi troškove, a on nije uspio u postupku, treba mu naložiti da, osim vlastitih troškova, snosi i troškove Vijeća.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. Žalba se odbija.

2. Central Bank of Iran nalaže se da, osim vlastitih troškova, snosi i troškove koje je imalo Vijeće Europske unije.

Potpisi